

Evenimente culturale interne

* La București, în organizarea Academiei de Teatru și Film, a avut loc prezentarea producțiilor studenților care vor absolvi această prestigioasă facultate. Gala Absolvenților a adus la rampă viitorii artiști atestați, posibili mari actori ai zilei de mâine, manifestarea constituindu-se și într-o șansă, pentru fiecare, de a fi remarcat de directorii teatrelor profesionale din București și din țară.

* Săptămâna muzicii noi, cea de-a șasea ediție, a fost dedicată muzicii contemporane. În 17 concerte au fost prezentate aproximativ 80 de lucrări provenind din nu mai puțin de 16 școli de compoziție de pe patru continente. Printre participanți, Orchestra Națională Radio care, sub bagheta magistrală a lui Horia Andreescu, a prezentat două lucrări în primă audiere absolută.

* Unul din cele mai importante evenimente culturale l-a constituit, fără îndoială, vizita celebrului scriitor italian Umberto Eco, din scrierile cărui menționăm „Numele trandafirului” și „Pendulul lui Foucault”. Eco și-a exprimat, între altele, optimismul în ceea ce privește viitorul cărții, dovadă fiind numărul impresionant de cărți tipărite în prezent. Cu prilejul vizitei scriitorului italian a fost lansat volumul său „Limitele interpretării”.

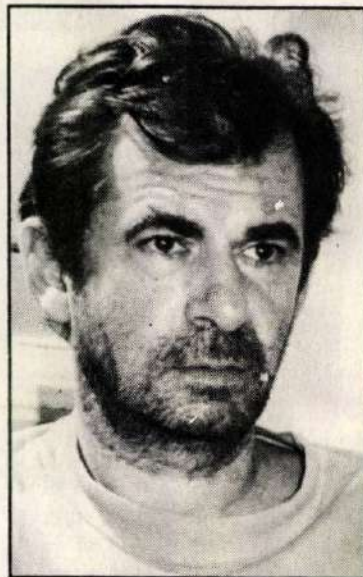
* S-a încheiat a patra ediție a Târgului internațional de carte București, ediție ce a bătut toate recodurile de participare, cu peste 300 de edituri prezente, din care jumătate românești. De la premierele absolute, organizarea Salonului francez și al Salonului multimedia – până la uriașa afluență de public, târgul s-a constituit într-o reușită de excepție.

Teatru

LA ȚIGĂNCI

Spectacolul realizat de Alexander Hausvater la Teatrul Odeon, puternic pigmentat cu elemente de ezoterism și fantastic, de realism și suprarealism, se apropie mult de esența nuvelei lui Mircea Eliade. Povestea intelectualului Gavrilăscu (Florin Zamfirescu) întruchipează destinul codificat al individului prins, ca într-o carapace, în existența pământeană. Calitățile sale, ce tind către nivelul ideal, sunt agrestate însă de realitatea concretă. Supus și el ispitei și căderii în păcat, Gavrilăscu încearcă să evadeze, spărgând canoanele cotidiene, anulând prejudecăți, complexe și convenții. În ordine cronologică obișnuită, desprinderea de captivitatea societății, dar și de realitatea materială se petrece în momentul hotărârii lui de a merge „la Țigănci”. În viziunea celor din jur, casa reprezintă un bordel. Învăluită într-o aură de mister, existența celor ce intră acolo ori o slujesc pe presupusa patroană, generează „cetățenilor onești” stări contradictorii. Gavrilăscu intră și rămâne prizonierul locului rău famat. De fapt, el depășește o poartă a tim-

pului și a spațiului, imposibilitatea revenirii în lumea sa meschină fiind consecința neinițierii în Misterele existenței. Tema „faliei” spațio-temporale, explorată și exploatată în tărâm literar de Eliade, revine în spectacol ca pretext pentru accentuarea ideii de înstrăinare a individului ce-și subordonează viața valorilor umane pozitive. Agresivității societății, personajul îi răspunde cu expunerea rațiunilor căutării sale de a se reintegra în lumea din care a evadat pe o durată ne-

definită. El nu știe însă că, alături de toți ceilalți, stă sub semnul karmei. De aici dedublarea, de fapt multiplicarea propriei ființe, care înglobează, fundamental, și calități opuse firii lui Gavrilăscu. Escapada lui „la Țigănci”, evidențiază răzvrătire împotriva ordinii preconcepționate, dezvăluie însă și mecanismul subconștientului, al memoriei pierdute. Astfel se explică ultimul drum al personajului, opțiunea instinctivă pentru salvarea prin iubire.

Universul fantastic în care se derulează spectacolul întruchipează, totodată, un Purgatoriu fără delimitare precisă, el cuprinzând deopotrivă visul și realitatea, închipuirea și transcendența. Regizorul, prin actorii intrați în identitatea personajelor, încearcă trezirea omului închis în anonimatul fotoliului său de spectator. Există momente de schimbare a rolurilor, când sala e atrasă în jocul spectacolului, ca formă a eliberării de prejudecăți și de complexe. Momente fugitive, menite a ne face să meditam mai profund asupra efemerului statut al ființei umane, un ochi larg deschis spre lumea aflată dincolo de aparențe, infinit mai bogată în revelații.

ADRIAN-NICOLAE POPESCU

Carte

SĂRMANELE DUMINICI

Află la al doilea volum de versuri, apărut la editura „Semne”, după cel de debut „Actul întâi sau cupa cu iluzii”, tânărul poetă Clara Mărgineanu ne invită într-o incursiune în spațiul sentimentelor sale. Pasional și plin de senzualitate, cuvântul capătă, la Clara Mărgineanu, nuanțe de roz și gri. Când tumultuoasă, când retrasă, radicală, dar totodată plasată în „zona de așteptare a unei iubiri ideale, cândva atinsă, nicidecum păstrată”, ea ne propune o lume poetică a extremelor, în care dragostea are culoarea „paradisului pierdut”, iar sentimentul, fără ocol și ascunzături, vrea să se substituie unei lumi pline de paravane, culise și explicații logice: „Sub semnul marilor interdicții pulsa/ inima mocnită, nerăbdarea ascunsă/ A primei clipe de iubire”. Între lumea sufletului și cea a rațiunii, Clara Mărgineanu caută, utopic, puntea de legătură, punându-și cheazășie propria inimă: „Trebuie să fiu/ Cu adevărat alături de tine/ Împotriva mea/ Ca să te apăr/ Iubindu-te”.

Poezia Clarei Mărgineanu e un

continent al iubirii și dăruirii, peste care își întinde aripile umbritoare necunoscutul din Celălalt. Obsesia Omului adevărat luminează cărările neștiute ale vieții: „Sunt oameni născuți din ei înșiși/ Ei sunt o notă clară pe pianul destinului/ A cărei amintire o porți/ În scrășnetul orașului”.

Născută în mijlocul verii, acum 24 de ani, sub zodia Racului, Clara Mărgineanu poartă în ea semnele misturii solare, dar și ale melancoliei crepusculului. Când destinul îți fură părinții, lăsându-te prea curând și prea absurd fără identitate și rădăcini, poezia te poate salva de tine însuși: „Pentru tot ce e ferecat în durere/ Închin seninătatea de a putea ierta/ Și pentru ce a fost iubire/ Închin lupta de a mai fi încă”.

Pentru Clara Mărgineanu poezia înseamnă iubire, dar și un pretext pentru identificarea de sine. După ce va străbate deșertul întrebărilor, va afla și rațiunea propriei existențe. Îi dorim să nu uite însă că, pentru un artist, de unde se termină suferința, începe banalul.

GABRIEL PENEȘ

Evenimente culturale externe

* La Viena a avut loc vernisajul expoziției „Bucureștii de altădată”, organizată de Centrul cultural „AULA ROMANIAE” și Muzeul Național Cotroceni. Cuprinzând pânze ale unor pictori români celebri, precum Tonitza, Ghiță, Steriadi, expoziția constituie prima ocazie oferită unui muzeu național din România de a-și etala valorile pe simezele vieneze.

* În incinta Galeriei Forumului Tehnic din München a avut loc vernisajul unei expoziții românești de pictură, în cadrul căreia au expus artiștii plastici Ruxandra Popa, Bogdan Munteanu, Ovidiu Oprea și Vlad Boțan. Pe o suprafață expozițională impresionantă au fost prezentate 140 de lucrări de pictură, acuarelă și icoane pe lemn, ce au încântat, prin colorit și tehnica exprimării, numerosul public prezent.

* O expoziție de artă populară românească s-a deschis la Oslo, capitala Norvegiei. Expoziția, denumită „Eternitatea s-a născut la sat”, va dura până în luna septembrie și este cea mai mare manifestare de acest gen organizată de România în spațiul scandinav.